

4566.

1335

Ued

Paradisi Lillekesed

ehf

25 nut waimolikko
laulo,

Issanda kitusfeks, süddame ärratamis-
feks ja usso rõmuks.

Kurresare linnas,

trükkitud Ch. Assafrey kirjadega.

1335

N°. 4566.

Ued

Paradisi Lillakesed

25 uut waimolikko

lanlo,

Josanda litusseks, süddame ärratamis-
seks ja usso rõmuks.

Kurresare liinas,

trüffitud Ch. Asfafrey kirjadega.

—
1865.

1124 M.

1911

Gesetzliche Erklärung

Daß in vorliegendem Manuscripte: „Ued Paradiß Lilkekesed“ nichts wider die heilige Schrift und unsere Bekenntnißschriften enthalten sei, wird von dem Desesschen Evangelisch-Lutherischen Consistorio desmittelst attestirt.

Arensburg, am 20. Februar 1864.

Im Namen und von wegen des Desesschen Evangelisch-Lutherischen Consistorii,

Nr. 83.

E. v. G ü l d e n s t u b b e,
Präsident.

(L. S.)

1335

Ed. Baron Saß,
stellv. Secr.

Von der Censur gestattet.

Dorpat, den 25. März 1864.

Nr. 25.

(L. S.)

Genehmigt

Genehmigt

1864

Inhataja.

Nummer.	Lehekülg.
1. Hommiko laul	5
2. Öhto laul	6
3. Soulo laul	7
4. Soulo laul	8
5. Kristusse kannatamisest (Sured Redel)...	12
6. Kristusse kannatamisest (Sured Redel)...	13
7. Sured Redel	15
8. Jesus haudas	15
9. Kristusse üllestousmisest (Vihhamõtte I.)	16
10. Rööm Isfandas	17
11. Iggatseminne Jesusse järrele	18
12. Raebdus nõdrusses	19
13. Kutsminne sure õhtosõmaiale	20
14. Künneest neitsišt	21
15. Kikkas mees ja waene Laatsarus	26
16. Ustlikko hinge õhkaminne	29
17. Waimo ja lihha woitlemisest	31
18. Kiusatusse laul	36
19. Ürratamisse fanna	38
20. Söbrade lahkuminne	39
21. Uus Jerusalem	41
22. Surmast ja üllestousmisest	42
23. Trööstimisse laul	43
24. Lapse hana jures	44
25. Uest Jerusalemmast	46

Zusatz

Seite	Nummer	
5	1.	Commilo laut
6	2.	Opto laut
7	3.	Soulo laut
8	4.	Soulo laut
11	5.	Kristusje lannatamisch (Surl Hibel)
13	6.	Kristusje lannatamisch (Surl Hibel)
15	7.	Surl Hibel
15	8.	Sful paude
16	9.	Kristusje lannatamisch (Surl Hibel)
17	10.	Wödm Sönd
18	11.	Sogotemine Sfulje Hibel
19	12.	Kaböns wörm
20	13.	Kutemine jure Sfulmaale
21	14.	Kumacht wüsch
26	15.	Siltes mers ja wacne Sestans
29	16.	Wille Sine Sestans
31	17.	Waino ja lipa wörmisch
36	18.	Sinfatusje laut
38	19.	Siratomische Sana
39	20.	Söbrade Sestans
41	21.	Sine Sestans
42	22.	Surnasje ja lannatamisch
43	23.	Sestamische laut
44	24.	Sest Sana jure
46	25.	Sest Sestans

1. Hommiko laul.

Wifil: Mo ello Kristus isse re.

1.

Ärkagem unnest ülles
Nüüd ue rammoga;
Diskagem Lojal' lauldes
Süddame tännoga.

2.

Sa olled, kes meil nõdrail
On joudo kinkinud,
Et meie sinno warjul
Kabhulist hinganud.

3.

Sa õnnistamist kältwad
Nüüd keige ilma peäl;
Mis ellab, ja mis ligub,
Keif ärtab uest teäl.

4.

Sull' tuhhandetteft keelteft
Nüüd kõllab liinno laul,
Ka ohtori hais neist lillist
Sull' touseb taewa pool'.

5.

Ka meie, meie tahh'me
Sind, Issand tännada,
Ja sinno nimme kita
Siin, ja seal lõpmatta.

Seft wöttkem röömsast anda
Mu titust Jofale;
Ja omma ello seäda
Siin römiks temmale.

2. Öhto laul.

Wifil: Nüüd tütto teigest süddamest 2c.

1.

Nüüd löpnud meie päwa tö,
Seft laulgem röömsaste,
Ja kätte jouab pimme õ,
Kus rahhut hingame. :.:

2.

Tru Jesus meie söbber on,
Ja päästab hädda seest,
Ja hüab: „Taewa rööm ja õn
Saab teile minno käest.” :.:

3.

Nüüd lähäme teif hingama
Jofanda rahhoga:
Kes päwal olli meiega,
Se walwab õjel ka. :.:

4.

Ja sadab inglid taewa seest,
Meid armjast kaitsema,
Meed hoidwad meid teig' kurja eest;
Mu temmal' löpimatta. :.:

3. Jonlo laul.

Wifil: Jesule, so fanna ütleb x.

1.

Laulge õnsad taewa hulgad,
Olge rõõmsad, ilma nurgad,
Kes on surma warjus kõndin'd:
Jummala Poeg ilma sündind.

2.

Pühha rahwa päike tousnud,
Elo walgus paistma joudnud
Meil, kes õnnistamist ootnud,
Uskus temma peäle lootnud.

3.

Adam langes Paradisis,
Sadan tedda ärrawoitis,
Pat ja surm siis wõtsid woimust,
Leggid keifi lahti armust.

4.

Nüüd on Jesus tulnud taewast,
Peästma meid sest patto waewast,
Alwas lautas ilma sündis,
Meie patto koormat kandis.

5.

Kui weel wanna maddo püab
Sagiks meid — ja sedda nouab
Et saaks õnnistust meil keelda,
Talle pärrisossja heelda.

6.

Arge kartke temma kärta,
Jesus wõitis tedda ärra;

Peästab lahti surma wangid,
Pakkub neile taewa annid.

7.

Mitto tuhhat millioni
Mehhi, naesi, wanno, nori,
Kes on kaddund, huffas olnud,
Neid on Jesus peästma tulnud.

8.

Paggana- ja Judarahwas
Laulge röömsast, laulge wahwast.
Kristirahwas õiska, kida,
Ärra pattus aega wida.

4. Joulo laul.

Wifil: Ma tullen taewast üllemelt x.

1.

Kui Keisri Augustusse käest
Läks sanna wälja surest wäest,
Et keit mailm saaks kirjutud,
Ja rahwas üllesartwatud.

2.

Siis selle seätud aial weel,
Ka Josep, Maria läksid teel,
Betlemma pole minnema,
Et ülleskirjutud saaks' ka.

3.

Nad teädsid kül, et liggi pääto,
Mil tootus jo tõeks lääb,

Mis ingel öölnud Marial',
Et piddi sama käima peäl,

4.

Ja Boia toma ilmale,
Kes on se Jõsand Jesuke,
Kes peästab rahwast pattudest,
Ja kuningriik jääb iggawest.

5.

Pea lõppes ärra nende tee,
Ja pimme ö ehk olli kä,
Kui joudsid Betlehemma teäl,
Paks rahwas täitis maiad seäl.

6.

Wist pallusid nad mitme käest,
Et rumi saaksid ka seks ööks,
Wois sada kül neil' näidetud,
Et maiad keik jo täidetud.

7.

Jo piddid jäma ulitsal'
Et wägga hilja tullid teäl,
Siis weel üht asjet leiti seäl,
Betlemma lautas põhho peäl.

8.

Ei ölnud neil seäl küünla tuld,
Ei tulnud Marial seäl und
Sest et jo olli kätte tuln'd
Se mahhasama aeg ja tund.

9.

Siis tõi ta Boia ilmale,
Kes Jummal on, ja innime,

Ja mähtis tedda jõime seesi
Ni hingas Lojaulomaneesi. 10

10.

Need karjased seal teiste heast,
Kes karja wäljal hoidsid heast
Wist kõnnelesid Messiaast,
Kes tootatud Betlemimaast. 11

11.

Enne walguis kummas taewal,
Üks ingel ilmus nago walgus
Ja kuulutas neil' rõmoga:
«Teil' sündind Dümisteggia!» 12

12.

«Sõulgo teile märgiks sees,
«Et laps seal maggab jõime sees,
«Se armas Jhsand Jeesus Kristus
«Kes sadab rahho iggawest.» 13

13.

Kui nendel rõmo jannim kã
Ei ingell kauenlusennã jã,
Ei nõ nad tedda emmãntõäl,
Waid kuulwad healed taewanal. 14

14.

«Oh imme õ! — nad kuulsid seal
Üht wägga ärmast laulo heält,
Mis kõllas kõrges taewal:
«Au Jhsal', rahho ka Maalpeäl!» 15

15.

Keif mailm sai sest rõmüstud,
Et piddi sama peästetud, 16

Sest taewa au-u-järje peältir. 2
Poeg Jõsa sülest tulli seält.

16.

Se olli tõest üks õnnis õ,
Ja immesime armo tõ,
Et Jesus tulli ilmale,
Siin armo näitma keikile.

17.

Ta on nüüd meie armo juur,
Sest meie Souls rõõm on suur,
Se olgo meie joulõpu,
Sest laulgo rõõmsast meie su.

18.

Kes ei nä Jesust sõime sees,
Gi pallu tedda filmavees,
Se on üks pimme, willets mees,
Tal iggawenne piin on ees.

19.

Kes siin mailmas filmavees,
Nüüd armo otsib Jesu ees,
Se üksford ülles taewa lääb,
Kus iggaweste rõõm nääb.

20.

Kui üksford taewas karrisib,
Keit mailm kaub, warrisib,
Siis uskjad läh'wad rõmoga
Siit taewa ingli lauloga.

5. Kristusse kannatamisest.

Surel Redel laulda.

Wisi! Minno südda römustelle 2c.

1.

Pruut, eks sinna sedda tea,
Et so kalli peio Pea
Kannab tänna werriß kroni?
Temma selg täis hatwo, joni:
Waat, kuis kahwatand ta palle,
Eks so meel sest olle halle?
Wärrisjedes astub peäle,
Kunni jouab surma-mäele.

2.

Tulle pruuut, ja wata agga:
Söamehhed ees ja tagga,
Reigmees keskel, joud tal löppend,
Risti pakko al ta nõrkend!
Siiski püab ikka senna
Kolgata pool ruttes miina.
Pruut — seäl ootwad jo raud naelad,
Risti lüakj' ta käed, jallad.

3.

Pruut, eks sulla sinno südda?
Kas sa jouad nähha sedda?
Tõsta silmad, wata ülles,
Reigmees poob jo risti külges;
Wata kättes, jalges hatwad,
Kust on läbbi lödud naelad,
Oh! need jookswad rohkest werrest,
Eks so südda lõhke murrest?

4. Tulle pruut, ja kule sinna
 Seitse wimist armo=sanna,
 Mis sul peigmees praego ütleb;
 Oh pruut! mis so südda mötleb?
 Wata, jubba peio palged
 On jo surma wallust walged,
 Oh! kes pühhiks weel ta higgi
 Palge peält — ta surm jo liggi.

5. Nuttes fulla prudikenne,
 Nõrgutand Pead peiokenne;
 Waat weel, sõamehhe odda
 Pistab läbbi peio südda,
 Ni, et wee ja werre jöed
 Zookswad wälja. — Wennad, öed
 Nuttame nüüd senna jöele,
 Et seäl pattust puhtaks same.

(Fr. P.)

6. Kristusse kannatamisest.

Surel Redel laulda.
 Wisil: Kui watan temma risti peäle re.

1.
 Kui watan waimus Kolgatale,
 Se woitlemisse paiga peäl;
 Se on küll halle süddamele,
 Mis Jesussega sünnis seäl:
 Ka sedda nähhes päike leinab,
 Tet templis lõhki karrisib,

Ka kaljud lõhk'wad, surnud toustwad,
Ja kangeste Ma wärtiseb.

2.

Kül palju enam peaks so südda,
Dh imime nüüd kohkuma,
Ja tundma omma patto hädda,
Mis satis Jesust surema.
Dh wata, kui ta hinge heites
Nüüd omma Pead nurgutab,
Ja üks neist söameestest piistes
Ja külge läbbi uristab.

3.

Dh wauks Jesu surma näggo
Mo hinge siise iggawest;
Dh seisaks ta suur armo teggo
Nüüd igga tund mo süddames.
Dh, kuis woin nüüd tal tänno anda?—
Mo patto eest werd wallas ta;
Mo surma süüd ta wöttis kanda,
Nüüd õnsaks sada lodau ma.

4.

Dh Tak! sa andsid ennast mulle
Mo eest seäl ohwriks risti peäl;
Ma annan ennast jälle sulle,
Ni kõlwato kui ollen teäl.
Dh Jesuke! Nüüd ärra põlga,
Waid wotta armust wasto mind,
Sa kustutasid minno wõlga,
Sest iggawest ma fidan sind.

7. Surel Medel.

Wisil: Dh armsad hingad armo taimed 2c.

1.

Kui Jesus surreb, kaljud löhtwad,
Tek templis löhki karriseb,
Suur pimme' taewa = allust kattab,
Sest kohkub keik. — Ma wärriseb.
Seäl waggad naesed ärdast nutwad,
Ja furnud hauast üllestouwad.

2.

Jerusalemma pühhad paigad,
Jo ollid wannast kuulsad kül,
Dh! et ta põlgas armo aega,
Se satis hirmust otja tal; —
Nüüd on ta rahwas ilmas laial,
Kell' polle asjet kuskil paigal.

3.

Sa ristirahwas tead sedda,
Gi põra pattust siiski weel;
Sind Jesus kutsund kawa aega,
Sa jooksed alles laia teel!
Dh ärka ülles patto unnest,
Siis peäsed kohtust, pörgo tullest.

8. Jesus handas.

Wisil: Nüüd on se pääw jo lõppenud 2c.

1.

Kui magusahte hingad nüüd,
Se armas; Jesute; omor taimed id

On surma häädast peäätetud
 Se hinge peioke.

2.

Ta wässfind kehha hingab nüüd,
 Josefpi haua sees,
 On maksnud meie patto süüd,
 Ja touseb sures wäes.

3.

Ta mao Pead rõhhunud,
 Kui surri risti peäl,
 Haud meile rahho-kambriks saand,
 Ta surma läbbi teäl.

9. Kristusse üllestoumissfest.

Tihhawõtti laul.

Wisil: Römoga mo südda hüppab ec.

1.

Olgem röömsad, wõtkem laulda,
 Jesus üllestouanud nüüd.
 Ingel näitab tühja hauda;
 Maks'tud nüüd keik patto süüd.

2.

Ingel astub haua jure,
 Haua hoidjad koh'wad fest,
 Weretab se kiwvi, sure,
 Arra haua ukse eest.

3.

Kurwad sõbrad, ja ta jüngrid,
 Ei saand rōmo kussage;

Kunni röömsast hүүдsid inglid: .11

• Jeesus tounnud үлlesse! •

4.

Kui ta ennast polleks näitnud
Ellus omma sõbradel',
Siis ei olleks usk meid aitnud,
Ello lotus puduks weel.

5.

Sest nüüd võtkem röömsast laulda,
Urge kartke middagi:
Surma, egga pörgohauda,
Patto, egga kurratid.

6.

Kallis Jeesus! isse kaanna
Nüüd meid igga sammo peäl;
Omme rahho meile anna,
Siis on rööm meil siin ja seal.

10. Rööm Issandas.

Wifil: Berri on meid ühendanud ja.

Röömus, röömus, ifka röömus
Ollen Jeesuses, ja õnnis,
Laewa rööm mul siin jo on,
Laulan, õiskan, kitust annan,
Allati mo Jeesust tännan,
Kes mo hinge rööm ja õn.

11. Jaggotsfeminne Jesusse järrele.

Wiisl: Sedda kallist armo sanna re.

1.

Kus on Jesus minno ello?

Minno armsam jöbber ta:

Ilma temmata on wallo,

Kust woin- tedda leida ma?

2.

Minno hing on kuruaks sanud,

Patto pärrast: järgeste;

Kus mo peästja Jesus jänud,

Kedda ihkan allati?

3.

Kisfendades, häddas, wallus.

Otsin ikka Jesusest.

Südda polle rahhul ellus;

Kunni leian armokest.

4.

Kes mul annaks tule tiwad,

Mis mind sure ruttoga,

Ülle Ma ja merre wiwad,

Onna Jesust otsima?

5.

Temna äitab lahastussest,

Peästab pättust, surmast ta;

Kui mul kitsas feigist küljest,

Äitab ta mind armoga.

6.

Si sepärrast järrel jätta

Tedda ikka otsimast;

Muttet: jooksen: — oh mis hädä!
Hüan, pallun halledast:lla hoiid.

7.

Armas Jesus! lasst' end leida,
Minno südda otsub sind: äst in
Arra wötta ennast peita, ei siis
Arra jätta mahha mind. in in

8.

Oh! mind lasse armo leida,
Wata heldest minno peäl: .SI
Kui ma sust saan kinni hoida,
Muust ma siis ei holi teäl.

12 — 29. 1. 1. 1.

Kül siis wägga rõnuis ollen,
Kui sind leian, Jesukest!
Üksi sinnule ma ellan,
Armastan sind süddamest.

12. Raebdus nõdrusjes.

Wisiil: : Sedda kallist armid sanna re.

Hallastaja Jesus Kristus!
Mõtle minno waese peäl,
Minna kõnnin mitto orgus,
Wimmedusse wangis weel.

Minna ollen mitto aega
Ennast püüdnud parrandaz

Eht ma kül ses näinud waetwa,
Siiski ollen jouta.

3.

Mis sest kasso, et ma ellan,
Kui sust, Jesus woõrats jään?
Mis sest head, et ilma sündsini
Kui ma pattus surma nään?!

18. Kutsminne sure õhtosõma- aiale.

Kristusse tähhendamisse sanna.

Lut. 14, 16—24.

Wisiil: Nüüd surno lehma mattame ic.

1.

Need kutsutud ei tullege,
Se õhtosõmaaiale,
Neil põld, kaup, naene armsamad,
Sepärrast aega widawad.

2.

Ta läkkitab siis sullase:

• Oh minne, kutsu sisse need

• Kes liina ulitsatte peäl,

• On agga ial leida teäl.

3.

• Keik need on kurdid, pimmedad,

• Ja tummad, jallust kõwverad,

• Kes nälgas on, ja allasti,

• Ja rammotumad fogguni.

4.

Need said siis kofko kutsutud,
Ja sömaaiad koggutud;
Ja siiski maad weel ülle jäi,
Et kodda weelgi polnud täis.

5.

Siiis ütles isfand sullafel:

«Et sada neidki sisse weel
«Kes tee ja aia äredest
«On nutmas omma hädda sees.»

6.

«Ei ükski neist, kes kutsutud,
«Ja minno armo põlganud,
«Ei pea ial tulles
«Mo sömaaega maitsema.»

7.

Kas keik, kes sedda kuleme,
Ja kutsuist wasto wöttame?
Ehk agga alles mitme meel
Käib praego julgest patto teel!

(Fr. P.)

14. Künneft neitsift.

Aristuse tähendamise sanna.

Matt. 25. p.

Wijil: Mis kustu woime Isfand sulle anda ic.

1.

Salemi kunningas tein'd poial pulmad,
Ja kutsus pea omma armsad woerad.

2.

Jo wahhid hüüdwad: «Walmistage ennast,
Ja palwes, walw' des seädka lampi kemmaast.

Oh, et ka meie temma kutsamist kuloks,
Ja iggal tunnil ootmisses jo olleks.

Se luggu on küll siiski töeste nimme:
Eks peio ootjaid neitsid olnud kinnus?

Keft öse, kui keit maggama on jänud,
Ja ükski walwamas neist ennami polnud,

Siis kuuldi heäl: «Jo peigmees tulles! minge
Nüüd wälja temma wasto; — kermied olge.

7.

Siis tousid keit needsammad neitsid illes,
Ja walmistasid ommad lampid ruttess.

Ja wiel agga olli usso ölli,
Siis lampides, kui jubba peigmees tulli.

9.

Neid wõttis temma eunefega pulma,
Ja teised wiis jäid pulma rõmust ilma.

10.

Ja pulma üks sai kohhe lukko pandud,
Kui targad neitsid ollid siisse joudnud.

11.

Seäl nüüd need neitsid rõmo laulo laulwad,
Ja omma peigmeest iggaweste kütwad.

12.

Siis Meil rõõm on tõeste ülle feige rõõm,
Seäl tundwad nemmad omma peio armol.

13.

Keit nutto piisjarad peig' pühhib ärra,
Keist mahha jäänd keit ilma waew ja kärwa.

14.

Seäl nemmad tõeste armo luggud laulwad,
Kui inglid omma kandlittega laulwad.

15.

Sest ingli laulust, ja kuld kandli heälest,
Seäl õiskawad keit rõõmsast ühhest melest.

16.

«Dh rõõm, rõõm, rõõm! mis jädat wiggawenne,
Mis omma prudil annab Jesukenne.

17.

Dh waatke weel se wie neitsi peäle,
Kell' polnud õlli ommas lampis mitte.

18.

Need waesed leidwad ukse lukko pandud,
Ja endid kurja waimo holeks antud.

19.

Siis: «Jesand, Jesand!» kopputades hüüdwad;
«Te meile lahti!» Sedda nemmad püüdwad.

20.

Ja Jesand ütleb: «Minna teid ei tunne!
Sepärrast, kus teil armsam — seina minge!

21.

Etis teie patto al Ma olle woitlen'd
Seäl õlli mäel, — ja ahhastusjes nõrkend.

22.

Suud andes Judas süs mind kinni wöttis,
Kolmkümmend hõbbe tükki eest mind andis.

23.

Sõamehhed Juda rahwaga mind siddund
Ja nenda ühhest kohhast teise weddand.

24.

Mo armsad jüngrid ärra pöggenesid,
Mind ükski surmal' risutatwaks jätsid.

25.

Süis Peetrus salgas mind kolm korda ärra,
Sest et ta kartis kurja rahwa kärra.

26.

Täis teotust ja süolge minno silmad,
Ja rusfikaga lödi minno kõrwad.

27.

Ka piitsad, keppid kohto ette todi,
Ja nendega mo selga purruks lödi.

28.

Selg olli paisketand ja hirmus werrest,
Ei ükski holin'd seäl mo raskest wallust.

29.

Burpuri mantel minno selga anti,
Ja kibbowitsa kroon mo pähhä pandi.

30.

Etis teie eest mo Pea tilkund werrest,
Mis löhki kisti kibbowitsa kronist.

31.

Mind nenda anti sõameeste kätte,
Ja naeruks todi keige rahwa ette.

32.

Ei ükski heitnud armo minno peäl.
Seäl kuuldi agga Juda rahwa heäle:

33.

«Wi ärra! — ja po tedda risti.»
Siis naero mantel seljast ärrakisti.

34.

Siis rasket ristipuud ma piddin kandma,
Ja Kolgatale, surma paika könd'ma.

35.

Mind käsist, jallust risti külge lödi,
Ja Ma ning taewa wahhel ülles podi.

36.

Töest, teie patto nuhtlust minna kandsin,
Ja isseennast tei' eest ohwriks andsin.

37.

Ei teie mötteln'd: need wiis surma hawad
Töest meile hinge õnnistusfeks sawad.

38.

Eks teie eest mo rided seljast kistud?
Eks teie eest mo süddant läbbi pistud.

39.

Eks teie eest ma olle hinge heitnud?
Kust on nisuggust armo ial leitud?

40.

Kolm päwa hingasin ma külmas haul
Et teie keik saaks istma taewa laudas.

41.

Mo Jhsa ärratas mind hauast ülles,
Ja nüüd ma istun temma au-u sülles.

42.

Ma tullen kōhnut moista ilma peäle,
Kül kulete jo pea ingli heäle.

43.

Siis usjad sawad iggawesse ello,
Mo põlgjad iggawesse pina, wallo.

(Fr. V.)

15. Rikkas mees ja waene Laats- farus.

Kristusse tähendamisse saana.

Lut. 16, 19—31.

Wisil: Oh Jēsa taewa rigi sees re.

1.
Uksford üks rikkas inimē

Sin ilmas ellas rõõmsaste,

Ta kallid rided kandis ka,

Ja ellas ilma murreta,

Ei Jummalast ta holineud,

Ei hinge peäle möttelnud.

Seäl olli ka üks waene mees,

Kes rikkas olli usso sees,

Siis paisid täis, ja mälgas maas,

Seäl rikka mehhe warrawas

Ta paisid koerad lakkusid,

Kui keit muud tedda põlgasid.

3.

Näid näitis Jēsand hallastust,

Et kortistas siit Laatsfarust,

Ja inglid kandfidur bömsastet rau.
Ja hinge mülles taewasse, allög nE.
Seäl Abraami süles ta
Nüüd istub önsa römoga. mülE.

! miq sim do 4. — öfistollur ööD.

Siis pärrast sedda tulli surmD.
Ka rikka mehbell — Dh mis hirm
Wois ollantaghi siit lahkuda, öö iD.
Et ellanud ni hoolmatta, allög mülD.
Laal polnud lota hallastust,
Waid pörge wallo, hukkatust. mülD

: pöwolla ölo luf allög nE.

Sepärrast böldi temmälö: 2 nE.
«Sa äerantud, tagganeh, öö ööD.
Sa polle arato ofsinud, müt ömülE.
Ei waeste häddast holinud; luf nE.
Nüüd ofas on so armo aeg,
Siis minne sinna, — kus so paik.»

öfistollur ööD. 6. öö öö, öö mül iD.

Kui pörge ö suwes wallus seälD.
Ja filmad müllest östis teäl: llo iD.
Siis Abraamit näggi ta, öö mülE.
Ja Laatsarust ta süles ka, öö iD.
Ja et ta tundis ära neid,
Siis hildis ta ta seddamaid: ööD

: öfistollur ööD. 7. öö öö, öö mül iD.

«Dh, isä Abraam! tule teäl: 3.
«Et heida armo minno peäl; ööE.
«Ja lasse tulla Laatsarust, öö mül iD.
«Et förnie ofas mülle toots öö iD.

«ugt tilka wet, meelt lahjuta

«Ja põllewat keelt jahhuta.»

8.

«Mul on nüüd hirmus wallo siin

«Seä tulleleeris — oh mis piin!»

«Ei olle kuulda ingli heält,

«Ei pühha hulga laulo heält.

«Ei rahho, egga hingamist,

«Siin põlle lota iggawest.»

9.

Siis hüdis Abraam: «Mõttele poeg:

«Hea põlwo sul olli elloaeg;

«Ja Laatsjarus so wärrawas

«Siis järgest kurja kannatas.

«Nüüd rõmustakse tedda siin,

«Ja sul on iggawenne piin.»

10.

«Suur wahhe on ka kinnitud,

«Et need, kes õigeks moistetud,

«Ei woi siit tulla pörgusse,

«Ehk olleks neil se tahtminne.»

«Ja need, kes wallo paikas seäl,

«Ei sa seält taewa tulla teäl.»

11.

Weel hüdis ta: «Ma pallun siis,

«Sest mul on Ma peäl wendi wiis;

«Oh wõtta tedda läkkita

«Mo isja kotta minnema,

«Et kinnitaks neil' kowwaste,

«Et nad ei saaks ka pörgusse.»

12.

Siiß kostis Abraam kindlaste:

«Ei aita se neid ialge;
«Neil on jo Moses, prohwetid,
«Nad wötfo agga kuulda neid.
«Kui kegi furnuist touseksti,
«Ei wöttaks nou nad ialgi.»

13.

Dh armsad wennad, bedke
Nüüd aegsast järrel möttelge:
Nüüd on weel alles armo aeg,
Sepärrast pöörge pattust keik!
Ja walwage, ja palluge,
Siiß taewariki pärrite.

16. Usklikko hinge öhkaminne.

Wifil: Nüüd on se pääw jo lõppenud xc.

1.

Siin waimus watan nuttoga
So peäle, wallomees!
Kuis sinna woitleb surmaga,
Mo eest seäl risti puus.

2.

— So kätte, jalge hatwad seäl,
Keik werrest tilkutwad;
Dh Jõsand! aita et woin teäl,
Neis leida rahho=maad.

3.

Dh peesse mind so werrega,
Ma ollen rojane,
Ja kihla minno hängega
End, werre peioke.

4.

Mo uõso lampi ehita,
Se pulma päwaks mul;
Mull' pulma tube anna ka,
Ei muudo kõlba full.

5.

Ei olle ühte hübüest
Mul wäesel ommast käest,
Ei patto koormast peäsemist,
Sa minna ommast wäest.

6.

Siin minna waene pattune,
Müüd õhkan halledast:
So tullemisje järrele,
Dh aita omma last!

7.

Ei minna abbi ommast wäest
Sa ilmas ialgi;
Se tulleb üksnes sinno käest:—
Du olgo sinnu.

(Fr. P.)

17. Waimo ja lihha woitlemisest.

Wisil: Oh Jäsa! taewa rigi sees ic.

Oh: tulle ristinnime,
Ja panne hästi täshete,
Kuis waini ja lihha söddiwad
Siin ilma, — kangest woitlewad;
Se lihha püab ekita,
Waim panneb wasto löpmatta.

Se lihha ütleb waimule:
Oh anna woinus minnule!
Mailma wüs on armas mull'
Ja taewariki saan ma kül,
Ma tahhan röömsast ellada,
Eht saan ma üksford önsaks ka.

Waim kostab wasto temmale:
«Ei lähhä ial forda se
Sa mehel jedda ka-utad,
Mis ristmisses ja tootand.
Oh mötle aegsast järrel weel,
Ja hakka käima ello teel.»

Se tigge lihha kostab nüüd:
«Oh ärra ofsi mulle jüüd!
Kus mul süs polle lubba teäl
Et lustist' ellan ilma peäl?»

Ma woin jo tantsi, mängida,
Ja siiski olla pattota.»

5.

Waim panneb wasto targaste:

«Ma leian süüd sul allate:

Sa ellad ilmas röömsaste,

Ja pead se eest hirmsaste

Seäl pörgo tulles põllema;

Kus rikkas mees on sanud ka.»

6.

Se lihha kostab wihhaga:

«Keik rahwas tewad nenda ka;

Neil on hea meel kui warra käes,

Ja rööm se ülle süddames.

Kas sinna tahhad üksi ka

Ni waewalt ilmas ellada?»

7.

Waim panneb wasto kangeste,

Ja tunnistab ka selgeste,

Et rikkus siis ei awwita,

Kui ilmast peame lahkuma:

Kül surmatunnil kahhetseb,

Kui taewa rõmufst ilma jääb.»

8.

Ei surre hing ka ihhoga,

Waid peab pörgo minnema:

Se ihho saab siis ellawaks,

Kui kohto ette kutsutaks;

Kui kurjaste müüd ellad sa,

hing lääd hukka ihhoga!

9.

Se lihha kostab murrega
Ja ütleb waimul' hirmoga:
Dh jätta sa mind rahhul' nüüd,
Mul polle ilmaš olnud süüd.
Ma jään jo kurwaks, haigeks ka,
Kui pörgust mulle rägib sa.

10.

Waim: Dh, et sa pattud kahhetšeks
Ja nende hull' sull' hirmo teeks!
Et sinna pühha Jummalat
So pattoga ni kurwastad;
Kui pörad ennast patto teest,
Siis lõppes hirm ka pörgo cest.»

11.

Lihha: «Kül ma ka pattud kahhetšen,
Kui ommad korrad pihtil käin,
Siis tunnistan ma ommast suust,
Et mul on haigust, kurwastust:
Se peäle peäsen lahti ma,
Ja ellan uest römoga.»

12.

Waim: «Et sinna kül käid pihtile,
Sa ei sa siiski taetwasse:
Sa jääb aeg aialt kurjemaks,
Ja ello ei lä parremaks.
Sa Jesust sega teotad,
Kui paljast suga tootad.»

13.

Kui tahhad taewast pärrida,
Siis kui üks usklik ella ka,

Ja walwa, pallu süddamest,
Ja armasta ka liggimest.
Kui sinna Jesust kalliks peaks,
Siis lääks ka sinno ello heaks.

14.

Mailm saaks sind kül wihtama,
Ja pühhaks mehheks söimama;
Sul polle siiski hädda sest,
Ihm naerab uskjad ikka töest:
Ihm Jesukestki risti löi,
Kes omma rahwal' ello tõi.

15.

Ihm üksford wasto rindo lööb,
Kui ehmatades wiimselt näab
Neid taewa lähh'wad Jesu wäes,
Kes ollid põlgtud ilma ees;
Siis waggad römüs öiskawad,
Ja furjad wallus ulluwad!

16.

Lihha: «Se kõnne, waim, on maggus kül,
Se rōmo paik on armas mull',
Dh woiksin sada mollemad,
Siin ilmas head, seäl Jummalat;
Ma tuleksin heäl meel' sind,
Ja rahwas kidaks õnsaks mind.»

17.

Waim: «Mis sinna petja tunnistad:
Et tahhad kahte isfandad
Siin tenida nüüd ühtlase?
Se on jo häbbiks wimakske.»

Se meel on ilm'lik, lihhalik,
Ja sinno tö on pettus teik.»

18.

Lihha: «Dh minna waene innime!
Ei anta hõlpo sugguge:
Kui ükskord saaksin wannaks ma,
Siis wõttaks pattust pöördä ka;
Mi teggid minno wannemad,
Ja süski õnsaks said ka nad.»

19.

Waim: «Sa naerad ilmsi Jummalat,
Sega, mis praego tunnistad:
Kes on seält sulle kirja toond,
Et kidad, et nad õnsaks saand,
Ja surm woib norelt nouda sind,
Sepärrast, ärra petta end.»

20.

Lihha: «Dh jätta omma nomimist,
Mül on siin paljo teggemist:
Suur orjus, püduš, maksminne
Mind keelwad uskmast kowwaste,
Ei olle aega palluda,
Eht parrem aeg weel tulleb ka.»

21.

Waim: «Ei sa ma soga eddasi,
Dh lihha! — ei kül ialgi; —
Ma pean sind kül surmama,
Ja ristü külge naelama,
Siis woidan ma sind omneti,
Ja lähhän tõest taewasse.»

22.
So etteräätmist tean ma,
Ma tahhan siiski palluda,
Et Jesus mind ka kinnitaks,
Ja mul so ülle woimus saaks,
Kui ma sind lassen ellada,
Siis saan ma hukka sinnoga!

23.
Oh helde Jesus! aita weel,
Et saaksin woimust lihha peäl,
Kui ilm ja lihha kihhutada,
Ja kurrat kõrvast haukutada,
Siis anna joudo muumule,
Et nemmad kahjo mull' ei te.

24.
Mul on kül waetwa tappeldes,
Oh siiski rõõm ka süddames,
Se on mo hinge kinnitus,
Et Jesusjel juur hallastus.
Oh wõtta mind siis wimakski
So jure ülles taewasse!

18. Riufatusse aial.

Wifil: „Walwage!“ meid hüab Doja 2c.

1.
Amen, Isjand Jesus Kristus!
Sa minno ainus rõõm ja rikkus
Siin ilmas, kummi ellan weel;
Sinno ristil lippe warjus,

Käin julgest kiusatusse orgus,
Kus warritsewad kurratid
Kül wiha meeltega,
Ja walle keeltega
Iggapäwa; —

Ei karda ma,
Mo hoidia
On Jeesand Jeesus Jehowa.

Mäitko kurrat ommad hambad,
Kül Kristus kaitseb ommad lambad,
Ma ollen temma talleke;
Armoga mind kava otõnud,
Enne, kui mind sai jälle leidnud.
Kus ekõsin ma pattune:
Siis kandis õlla peäl,
Ja ommas sülles seäl
Karja jure;
Seäl hoiab ta
Mind armoga,
Au olgo temmal' lõpmatta!

3,

Mäilm, mis sa tahhad tehha?
So jummal kurrat — sedda nähha —
Mind kiusad omma seltsiga:
Wiha meled, walle feled,
Mo peäle lassed ni kui noled,
Mind tahhad sinna surmata.
Waat Jeesus Jehowa
On minno hoidia;

Halleluja!
 Ma temmaga
 Lään rõmoga
 Ja kuningriiki pärrima.

4.

Jah, mo omma lihha, werri,
 Kas tahhad olla se se orri,
 Siin kurrati, mailmale?
 Ei, sa pead wallo tundma,
 Ja omma patto nuhtlust kandma,
 Sest walmista end surmale.
 Kui lihha surretab,
 Ja waim jo pärrinud
 Kuningriiki,
 Siis kulla ja
 Aukroniga
 Mind ehhitab mo Peästia.

(Fr. P.)

19. Ürratamisfe sanna.

Wifil: „Walwage!“ meid hüab Roja r.

Ärka unnest, ristirahwas!
 Ja walwa, pallu, olle wahwa
 Ja panne aega tähhele:
 Jõsand annab taewast tähte,
 Et õhto jouab pea kätte,
 Sest walmistage aegsaste!
 Müüd Jesus kutsus weel,
 Saal on ni helde meel,

Et ei tahha
Et ütski teäl
Siin ilma peäl,
Weel lähhäts hukka siin eht seäl.

20. Söbrade lahkuminne.

Wisil: Sa meie lotus Jesuke 2c.

1.
Müüd on se aeg et lahkume,
Ja Jummalaga jättame,
Eht on kül halle lahkuda,
Se Issand jääb weel meiega,
Kes pühhib armsast ärra silmatwet,
Sest anname üksteisel röömsast kät.

2.
Müüd minge Jesu' rahhoga,
Ja ärge olge kurwad ka,
Se Issand tahhab aidata,
Dh wötke tedda palluda,
Et tahhaks ikka olla teiega,
Teid hoida, kaitsta, armsast aidata.

3.
Head teed teil sowin süddamest,
Ja pallun Jesust teie eest,
Ja harwades teil olgo maad,
Kui ilm ja Sadan kuusawad.
Ja käigo iggal tunnil teie eel,
Siis polle karta middagi teil teel.

4.

Dh Jeesus, kallis wallomees!
Kes rahho leidnud sinno sees,
Ja sinno pühha risti al,
Dh ohvri Tal, seal Kolgatal,
Siis sinno hatwadel' suud annawad,
Ja omma risti röömsast kannawad.

5.

Sioni wangid õhkawad,
Ja ilma kõrbes woitlewad,
Mad õiskawad ja nuttawad,
Ja taewa pole ruttawad,
Mad nenda ilma kõrbes kõndiwad,
Ja rahho paika tagganouawad.

6.

Se on meil nüüd kül teadmatta,
Kas ilmas kokko same ka,
Kui on se Jõsa tahtminne,
Sest polle kahjo ialge,
Seäl kõrges taewas õnsa rahhomaal,
Siis ükskord jälle kokko same teäl.

7.

Nüüd Ainen meie laulame,
Ja kät weel korra anname.
Sa, Jeesus, kuled meie heält,
Ja näed meie kurwa meelt,
Dh täida omma taewa rahhoga,
Meid nüüd, ja iggaweste lõpmatta!

21. Jerusaleml. 22

Wifil: Kui faggedast pean nutma peäl 2c.

1.

Jerusaleml, Jerusaleml!

Kes ollid üllendud;

Sa juur ja kulus tempel teäl,

Sa taewas ilma peäl!

Müüd seisad sinna wande al,

Mi rikkutud ja põlgtud teäl

Jerusaleml, Jerusaleml,

So pärrast nuttame!

2.

Kus lauldi kitust Issandat,

Sioni mäe peäl,

Seäl kõwwerdawad waewa al,

So lapsed hirmoga.

Sa Ma peäl istud üksine,

Ei au, ei illo sugguge.

Jerusaleml, Jerusaleml,

So pärrast nuttame!

3.

Jerusaleml, Jerusaleml,

Kui üksford pörad weel,

Za kedda läbbi piistnud sa

Kahhets'tes auustad.

Kui Jesu' ette allandad,

Siiß armo tõeste weel saad.

Jerusaleml, Jerusaleml!

Siiß röömsast õistkame.

22. Surmast ja üllestousmisest.

Hana jures.

Wifil: Oh kui õnsad on need pühhad taewas 2c.

Arm teeb hana ukseid lahti tänna,
Ütleb: hinga õnjas rahhus sinna!
Siin näggid waewa;
Jesús wiib sind ommas süllas taewa.

Jummalaga! hüüdiwad kirk'ko kellad,
Jummalaga! armsad ded, wennad;
Keik sawad taewa,
Kes siin nuttes tunnud patto waewa.

Jummalaga! nutiwad sõbrad isfi,
Jummalaga! ütleb silmawessi,
Seäl same nähha
Meid, kel woidokroon jo pandud pähhä.

Jummalaga! wimmue Jummalaga!
Katte hauda, jäge Jummalaga!
Ta peäsnud sinna,
Agga kord on jul, ehk mul ka miinna.

5.
Sest nüüd ruttuist walmistagem ennast
Balwes, walw des jeädlem lampi kennast:
Kui heäl jo kulukj,
Et siis öllist meil ei ollek pudus.

Ja et rõmoga siis same siina;
Kuhho targailõneitsid tulles minna,
Kes walmistannud, _____
Talle pulmale end ehitanud.

(Fr. P.)

**23. Erööstimise laul ühhe usk-
likko isja ehk emma surno
(1. 2.) firsto jures.**

Wisiit: Mis õnne tunneb iggamees 2c.

1.

Teekäiad, armsad wennad õed,
Keik minno koid-saatsjad!
Seäl taewas on need ellojoed
Mis ootwad teid, mo waatsjad;
Siin miino wiinne waewa heäl
Ja surma digamiinne
Dn lõpnud. — Süski siin ja seäl
Weel kulufi leiamiinne.

2.

Mo waešte laste nutto heäl
Se hellijeb teil kõrwus,
Kes häädwad: oh mo isja!*) seäl
Ma ei tea, — maggan rahhus
Oh helde taewa Isja jä
Mo waestelaste toitjaks!
Ja lesjel, ni kui lastel ka,
Gestkostjaks, kaitsejaks, hoidjaks.

*) Kui tarwis, woib ütelda: „emna“!

3.

Dh armolinne ellowürst!
Mo hinge taewa wötta;
Se lahtitehtud furno kirst,
Saab ihho haudas katma.
Mind kõrbest leitud tallekest,
Dh Kristus, koio kaäna,
Ja ihhul rahho=hingamist,
Seäl haura sees ka anna.

(Fr. P.)

24. Lapse haura jures.

Wisil: Nüüd furno kehha mattame.

1.

Nüüd minne waikse haugasse,
Sa Loja kallis seemneke,
Üks parrem mailm pärris sind,
Sind wöttab wasto Jesu rind.

2.

So ello läks kui unneke,
So römud jäid keik ittesse,
Ei tunda se eest sanud sa,
Mis woitlemist siin waetwaga.

3.

Sest ello warra hommikul,
Surm jo, kui söbber tulli sul,
Ei te sul waetwa siit mailm,
Ei päwa pallaw, egga külme.

4.

Ei kurtwastand sind armastus,
Ei wihtand sind weel kaddedus,

4. Jõbra wallo waewand jno, 22
Sa ollid siin, kui peesas lind.

5.

Ei pat weel woitlend sinnoga,
So hing jäi ellust rikk'matta,
Ni wagga, ja ni puhtaste,
Sa läksid taewa römusse.

6.

Jäid emma sülle maggama,
Kui ingel ilma murreta,
Meid ello koormand rängaste,
Kui same haua warjule.

7.

Ei mailm sind saand ähwarda,
Ei sinno rahho seggada,
Keif meie murred sinno eest,
On Jeesus wötnud meie käest.

8.

Kus olled nüüd, seäl kaswad sa
Seäl kõnnid taewalistega,
Siin sinno järrel nuttame,
Sa läksid ingli seltsisõse.

9.

Ei meie melest kau sa,
So lahke palle nõoga,
Sa ello palmid pakkud meil,
Ja hüad: «Rahho saab ka teil!»

(Üts wanna laul.

25. Uest Jerusalemmaft.

Wifil: Nüüd hing'wad innimesfed 2c.

1.

Kül woib se rööm suur olla,
Jerusalemma minna,
Mis or feäl illewel;
Mis särwab, hütgab kullast,
Ei mitte ennam nullast,
Tal on se nimia j selgus feäl.

Kül se rööm woib suab olla,
Kui hakkabematt paisma
Sioni mäe peäl;
Mis römo tunneb südda,
Kui sedda kallst liina,
Siis liggemalt jo nähha saan.

3.

Kül woib se rööm suur olla
Neid wärrawaid feäl nähha,
Mis lahti seisawad,
Ja nendest sisje minna,
Se pühha taewa liina,
Kus Tal on ingli hulgaga.

4..e

Kül woib se rööm suur olla,
Seäl ingli laulo kuulda,
Mis Talla järje ees,
Kül se woib süddant tösta,
Kui mängi heäl mo wašta,
Jo emalt kõrwo helliseb.

5.

Kül woib se rööm suur olla
Seäl: pühha! pühha! laulda,
Siis ingli hulgaga;
Kui nemmad mängidega,
Ja taewa koridega
Keik Halleluja laulawad.

6.

Kül woib se rööm suur olla,
Neil keikil sisse miina
Kes wäart on arwatud;
Kül on nad siis töest röömsad,
Et waew on löppend offa,
Ja iggawenne rahho kä.

7.

Kül woib se rööm suur olla,
Seäl walged rided kanda,
Ja õnsast ellada;
Kus Tal se walguis isse,
Mis paistab keige siise,
Kes usjo läbbi jenna saand.

8.

Kül woib se rööm suur olla,
Need õnsad hulgad nähha,
Mis on seäl illewel;
Kus nemmad hulgwad, paistwad
Ja tanno laulo laulwad
Sell' Tallel, kes anjarje peäl.

9.

Kül woib se rööm suur olla,
Sest auust oõsa sada,
Mis inglitelgi on;
Ja keiki' pühhadega,
Ja usõo isfadega
Kui päikesed seäl paistada.

10.

Kül woib se rööm suur olla,
Seäl nende seltsis ikka
Jõsandat tenida;
Kus keik need kallid martrid,
Prohtwetid ja Apostlid
Siis kiitwad Jesust lõpmatta.

11.

Kül woib se rööm suur olla,
Seäl omma isõa, emma
Ja wendi, õddesid
Keik jälle nähha sada
Ja nende seltsi jada,
Kus ükski lahuta sa neid.

12.

Kül woib se rööm suur olla,
Sest wõtkem sedda nouda,
Ja käigem kitsast teed;
Mis film ei olle näinud,
Ei kõrtw ka ial kuulnud,
Saab meile oõsaks iggawest.

